

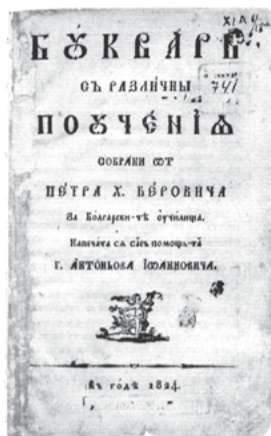
Читалище

съвременна

брой 73, февруари 2016

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

УМНИ ОТВЕТИ

Някой философ, като го попитаха, що има човек прилично богу, рече: Благоеяние и истина.

Едного попитаха, кои най люби Вкъще, и той рече: Които ги е по страх за мене, а не които ги е по страх от мене.

Диогена попитаха: Шо забуравят хората най-скоро? А той рече: Благоеянието.

Клеанта попитаха: Как да пробоярей човек? А той рече: Ако усиромашей от желаниа.

Анахарс рече: Най-лошаво нещо на човека и най-хубаво е язикът, защо с него прави и големи, лошабини и големи добрини.

Талйса попитаха: Шо виде рядко на светът? А той отвеща: Стар мучите

Из четвъртия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

ПРАТЕНИКЪТ НА СВОБОДАТА

Дякон ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Христо БОТЕВ

О, Майко моя*, родино света!
Защо тъй горко, тъй скробно плачеш?
Гарване и ти, птицо проклета,
над чий там гроб тъй грозно грачеш?

О, зная, зная, ти плачеш, майко,
затуй, че ти си черна робиня;
затуй, че твоят свещен глас, майко,
е глас без помощ, глас във пустиня!

Плачи! Там близо до град София
вида аз стърчи черно бесило.
И твоят един син, Българио,
виси на него... Със страшна сила.

Зимата пее своята зла песен.
Вихрове гонят тръни в полето
и студ, и мраз – плач безнадежден!
Навяват на теб, теб на сърцето!

Гарванът грачи грозно, зловещо,
псета и вълци вият в мъглата;
старци са богу молат горещо,
жените плачат, пищат децата!

Умря той вече! Юнашка сила
твойте тиране скриха в земята!
О, майко моя, родино мила,
плачи за него, кълни съдбата!

Това е първият вариант на стихотворението „Обесването на Васил Левски“. Публикуван е във в. „България“, г. I, бр. 22 от 12 август 1876 г. Окончателният вариант на стихотворението е излязъл в „Календар за 1876 година“ под образа на Васил Левски, а след това е публикуван в „Съчинения на Христо Ботйов“ под ред. на Захари Стоянов, С., 1888, с. 43.

* Публикувано от Виртуална библиотека „СЛОВОТО“ (www.slovo.bg).

„Васил Левски и Миткалото“, 1968 г.

Художник Иван Петров

РАЗГОВОР ЗА АПОСТОЛА НА БЪЛГАРИЯ

В навечерието на 19 февруари НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ отбеляза 143-годишнина от гибелта на Васил Левски.

Във връзка с паметната дата на 15 февруари 2016 г. от 11 часа в Просветна зала на читалището бе проведена среща на Велислава Дърева с ученици от 139 ОУ „Захари Круша“ в столицата и приятели на читалището под наслов „Пратеникът на свободата“, която сподели неизвестни обстоятелства от живота на Апостола и някои моменти от документалния филм, който тя подготвя за него. Водеща бе Елена Алекова.

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА ПРЕДСТАВИ...

„ЗВЕЗДЕН КРЪСТОПЪТ“

24 февруари 2016 г.,
18 часа

Новата стихосбирка на Павлина Стаменова „Звезден кръстопът“ бе приятен повод за

нейните приятели и почитатели на българската поезия да се съберат в зала „Съюз на българските композитори“. За книгата говориха

поетът бард Недялко Йорданов и литературната критичка Благовеста Касабова. Актрисата Искра Радева изпълни рецитал по стихове от книгата, а Маргарита Хранова, Хайгашод Агасян и Веселин Маринов изпълниха песни по стихове на Павлина Стаменова. Водеща бе Надежда Захаријева.

Стихове – на стр. 2
Снимки – на стр. 4

„ДНИ БЕЗ МОРЕ“

На 17 февруари 2016 г. от 18 часа в Малък салон НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира вечер с поезията на Янчо Михайлов под наслов „Дни без море“. Слово за новата книга на поета произнесе поетът и преводач проф. Румен Стоянов. Участваха още Любомир Захариев и Владо Любенов. Водеща бе Елена Алекова.

Слово – на стр. 3

ЖИВОТЪТ Е ПОЕЗИЯ... ДАЛИ?

Павлина СТАМЕНОВА

МОЛИТВА

*Боже, колко мъка има
по тоя свят, Боже!
Йордан Йовков*

Боже,
Ти, що над всички ни бдиш
и ни водиш с ръката си свята,
отвори Небесата... и виж,
как е пълна със мъка Земята!

Колко злоба в душите гори,
колко болка в очите ни има.
Пролетта не е пролет дори,
нито зимата истинска зима.

Радостта ни през сълзи блести.
Любовта ни граничи с омраза.
Неродени – угасват мечти.
Боже, кой ли така ни наказва?

На достойните твои чеда,
да се гърчат душите им в рани.
Над безчестни да свети Звезда,
да се имат за богоизбрани.

Докога ще се лутаме в мрак?
Нека Вяра да води сърцата.
Чуй ме, Господи, чуй:
Дай ни знак...
и върни Любовта
на Земята!

СЪРЦЕ

*Ти си едно сърце на длан.
Величко Енев*

Сърце, от Светлина родено,
дом свят за спомен и мечта!
Лети, от болка несломено,
Олтар си ти на Любовта.

Сърце, до неразумност прямо,
побрало Свят добър и лош.
Дълбай под лявото ми рамо,
забивай острия си нож.

Сърце на длан, ранена птица,
навярно ти си моя кръст.
Препускай с лунна колесница,
възкръсвай, цвят над бучка-пръст.

Гнездо на слънчеви пътеки,
Храм свят бъди на Любовта.
Гори, Сърце, дари на всеки
искрица-нежност, красота.

Тупти... и гневно, и смирено.
Обичай, страдай и мечтай.
Лети, пресичай на червено,
за Светлината няма край!

НЕСТИНАРКА

Нестинарко моя, Майчице България!
Векове танцуваш по сълзи-жарава.
Несломена в бури, пръскаш лъчезария,
непокорен скитник твоят Дух остава.

Още ли те хулят жалките бездария?
Лутат се, незрящи, след мираж-пустиня.
Ех, Богоизбрана, слънчева България!
Щедра длан протягаш, не за милостиня.

Екнат долините, чуй Балканът, стария.
Кой с Любов извечна бди над връх и бездна?
Нестинарка пее... кърши стан България,
мъченица свята със корона звездна.

Ласка и стихия, в мен прелива силата.
Лумне ли в сърцето нестинарски огън,
с благослов целувам пак Земята, милата.
Все за теб се моля, Майчице, на Бога!

ЖИВОТ – ПОЕЗИЯ

*Сърцето ми в пожар
лиричен гори –
и нека изгори!
Славчо Красински*

Какво си ти за мен? Защо ли питам?
Сърцето ми диктува всеки стих.
Пребродих Свят и още ли ще
скитам?

Живота си на тебе посветих.

Не знам коя си, нито откъде си.
От елексира твой ли помъдрях?
В кафез живях, зад спуснати завеси,
робиня бяла и принцеса бях.

Благослови ме ти с венец от песни,
усмивката ми вече прецъфтя.
Сполай за всички мигове чудесни,
превърна и сълзите ми в цветя.

Ех, на кого ли завеща имане?
Догарям в тебе – още ме боли.
Дано искрица и след мен остане!
Животът е Поезия... Дали?

ИЗПОВЕД

И хрисима, и буйна бях.
Беднячка, на мечти богата.
Кога? Къде ги пропилях?
Остана само болка свята.

Да ми припомня и до днес,
как всичко по вода изтича,
когато на едничка чест
човек живота си обрича.

На друг ли болка не спестих?
Един ли чужди грях изстрадах?
А колко мъка пресуших!
Летях безкрила, в бездни падах.

През сълзи смях се, плаках в стих,
но с дума не отворих рана.
И в щастие горчилка пих,
и в обич тръпнах неразбрана.

Но не приех по даден знак
фалшиво песен да подема,
на ближен да подложо крак,
от чуждо щастие да взема.

Не съумях дори в лъжа
ръце доволно да потрия,
на дума да не удържа,
вината своя да прикрия.

Пари и чувства не пестих.
Ни слава, нито злоба трупах.
Душа раздавах, не мъстех,
кръвта ми нулева е група.

Преди в Небе да полетя,
научих се да коленича
пред шепа пръст, дете, цветя,
пред Този, който ме обича!

БЕЗПЪТИЦА

Честно писах, достойно живях,
между Зло и Добро пак залитам.
Не подминах ни святост, ни грях.
Път ли сбърках? Кого да запитам?

Няма жива Душа покрай мен.
А тревите... посърнали вече
ми припомнят, че всичко е тлен
и нашепват: Не спирай, Човече!

В долината на чувствата бях,
виж сърцето ми, рана до рана.
Как в пороя-сълзи оцелях?
Връх ме чака, а дъх не остана.

Накъде... с тая луда глава?
Пак се втурвам и право в скалите.
Нито кръст, ни прощални слова,
само Дух тържествуващ с орлите!

ПРИСЪДА

*Осъдиха пазачите на смърт...
И спа спокойно тази нощ народа.
Ники Комедвенска*

Темида дреме с вързани очи,
нечиста съвест нейде я отнесе.
Народът безучастно си мълчи,
престъпникът от скука се обеси.

А някой пак съдбите ни реди,
объркания пъзел пренарежда.
С невяра още гаснем по звезди,
прежалили едничката надежда.

Къде летим с последния си влак?
Един Живот в очакване ли мина?
Ликува Злото в непрогледен мрак,
все над Доброто святка гилотина.

Прелива от везните кървав плач,
ври дяволският пир на ешафода.
Помилва Бог – и жертва, и палач.
Дано кошмарите свестят народа!

ЛУДА РЕКА

*На поетесата
Надежда Захариева*

Кой ли така отреди?
Наместо кротка, свенлива,
нейните луди води
с дяволски чар да опиват.

Хуква в зори с ветрове,
нощем звезди я задяват.
Пленница на брегове,
луда река си остава.

Нека се ронят от смях,
в ревност и гняв да се стрият!
Святост е нейният грях
и неподвластна стихия.

Скални отломки влече,
над брегове се разлива.
Все към морето тече,
Луда река и щастлива!

ЗВЕЗДЕН КРЪСТОПЪТ

Душата ми е все на Кръстопът,
вървя към себе си, не чакам знак.
Безвремие... Духът не жали плът.
Светликът кой би разпознал
без мрак?

Искрица слънчева – гори, Сърце,
Огнище и Олтар на Любовта!
Трептиш, от ангелско крило Перце,
с неземни багри плиска песента.

В божествен танц вселените летят.
Кръжа и аз по своя вечен Път...
Прашинка влюбена съм в тебе, Свят!
Върти се дансинг,
Звезден Кръстопът.

КАКВО СА ДУМИТЕ...

Д-р Елена АЛЕКОВА

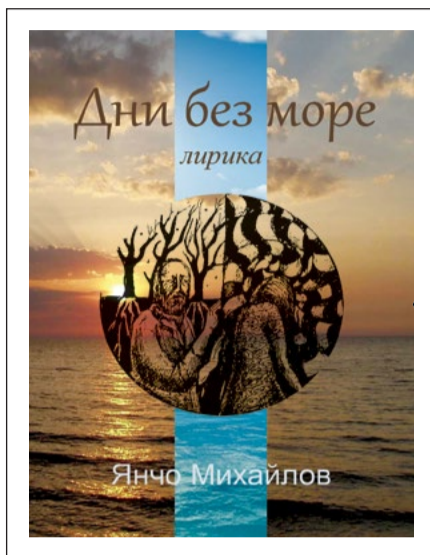
Никога не съм се замисляла какво е да си човек, роден с море, и да живееш дни без море, живот без море. Дали е като да си роден с планина и да живееш дни без планина, живот без планина? Не, не е същото май. Защото, ето – на, аз съм човек, роден с планина, и планината винаги е с мен. И в мен. Кой (или какво) ще ми я отнеме? То дори не върви да онасловиш книга „Дни без планина“. Не звучи никак. Някак непоетично е. Делнично. А „Дни без море“ – върви. Звучи. И дори носи непо-силно емоционално и екзистенциално напрежение. И лирическо напрежение, разбира се. Все едно се отваря някаква празнота в теб, когато го произнесеш, осъзнаеш и приемеш. Все едно зейва черна дупка. Бездна. И ти става много самотно. И безнадеждно. Така човекът върви през света, реален и виртуален. Минава през него. И отминава. Без нищичко да е разбрал.

Някой ще каже, че... да, Янчо Михайлов е роден в Бургас, живее и работи в София и е естествено да знае какво значи да живееш „дни без море“. Но интересното е, че и този, който не се е родил край морето, знае това. Не защото всяко лято ходи на море и през зимата морето му липсва. На човек, който не е роден край море, няма как морето да му липсва когато и да е. Нещо друго е. По-обемно. Бездънно. Какво? Не знам. Човек го разбира, а няма думи, с които да го обясни по-подробно, по-ясно, „с други думи“! „Дни без море“. Невероятна метафора! Ето и самото стихотворение на Янчо Михайлов („Без пощада“), откъдето е тя изведена в заглавието на книгата:

*В дните без море
и нощите без бряг
като котва натезават
спомени несбъднати
с торбички под очите.*

*Старецът във огледалото
се втречва в мен.*

На пръв поглед тук като че има „други думи“. Но тези „други думи“ не ни помагат с нищо да разберем повече за това какво точно значи да живееш „дни без море“. Те просто подсилват емоционалното, екзистенциалното и лирическото напрежение. „И нощите без бряг...“ А има ли нощи с бряг? Усещате ли същото – уж разбираш „всичко“, но същевременно е невъзможно да го обясниш по-подробно, по-ясно, „с други думи“... И това парадоксално – „спомени несбъднати“, в съчетание с образа на огледалото! Не с образа В огледалото, а НА огледалото! Може ли спомени да се сбъдват или да не се сбъдват? Та те винаги са минало, нещо, което е било! Сбъдват се (или не се сбъдват) мечти, надежди, очаквания, планове, копнежи – нещо, което още не е станало, но ще стане. Само че... в съчетание с този образ на огледалото как всичко става магическо и възможно! Споменът не е ли огледало, в което – през призмата на миналото – се оглежда настоящето на човека („с торбичките под очите“ и равносметката котва, която натеза-

ва)?... Колко от някогашните мечти на човека са се сбъднали и са станали настояще? В спомена огледало човек се среща с детето, което е бил и носи в себе си през цялото време, без през цялото време да го вижда, разбира се, и му дава отчет – за сбъднатите (или несбъднати) мечти, надежди, очаквания, планове, копнежи. Затова именно му е бил нужен на поета образът на огледалото (с втречения старец, отразен в огледалото), за да направи възможна тази среща на миналото с бъдещето в тези парадоксални иначе „спомени несбъднати“. (Като казах, че на поета му е бил нужен някакъв образ, нямах предвид, че той съзнателно го е търсил и намерил, макар че може и да е съзнателно. Имах предвид несъзнателното постигане на образа, което най-често се случва при такъв род поезия...)

Сега от страница 33, където е стихотворението „Без пощада“, да се върнем с мисълта за огледалото, стареца в огледалото и детето и стареца, които човекът носи, да се върнем към стихотворението „Зима е“ на страница 13:

*„Животът отвън е студен,
както животът отвътре“ –
казва невръстната ми дъщеря.*

*Колко ли студ
е сбрало сърчицето ѝ?*

Както старецът носи в себе си детето, което е бил, тъй и детето носи в себе си стареца, който ще бъде. Или старицата... Иначе, кажете ми, откъде невръстната дъщеря ще събере толкова студ в сърчицето си? Откъде в нея изобщо ще е тоя предусет за студа на живота отвън и на живота отвътре в детската ѝ зима? Цялата книга на Янчо Михайлов може да се пречупи така през огледалото. Но всеки сам би следвало да направи интелектуалното усилие, необходимо за това. Да мине през сгъстеното слово на Янчо Михайлов, да го премели, да го пречупи, да го пропусне през себе си – в усъзнанието и несъзнанието си, и накрая – да го приеме.

По повод на поетиката... Идва ми наум поговорката „много ум в малко реч“. За Янчо Михайлов може да се каже „много значения, тълкувания, смисли в малко... образ“. Този ефект е постигнат и чрез свободното боравене с пословици и поговорки, крилати фрази и идиоми, на които поетът придава в ново обкръжение нов смисъл. По начало това са „мъртви“, застинали форми на езика,

но той ги поставя в живата ситуация на езика, веднъж, като ги разчупва в свободните му безчет форми, втори път, като ги сблъсква с тях или със самите себе си:

*Жабата,
дори и гола да си знае,
все към чуждия примлясква.
„Недоумение“*

По същество втората част на книгата е изцяло изградена върху свободната игра, интерпретация, преосмисляне, разчупване на подобни застинали езикови форми.

Другият своеобразен похват на писане при Янчо Михайлов е присрещането на магическото с реалното. Да, въпреки шеметната игра на отраженията от огледалата, магическите зайчета, лъчите и пречупените сияния, реалността като реална, а не виртуална реалност присъства във всеки стих на тази книга. Защото... например може да се предположи и друга проекция на огледалото. Порасналият поет се оглежда в очите на невръстната си дъщеря. С цялата самоирония, на която е способен. С целия самосарказъм. Със стипчивата горчивина, от която устните изпръхват. И ето... сега да се върнем отново (със спомена за невръстната дъщеря и студа отвън и отвътре), да се върнем от страница 13 на страница 7. Тук ни причаква друга, съвсем, съвсем различна представа за детето и старецът, които живеят в човека отвън и в човека отвътре във всичките дни от живота му... Или както Янчо Михайлов го е казал:

*Фъфли вече поетът,
дъвче големите думи,
които изрича.*

„Портрет“

Според Карлос Кастанеда (или поне според неговия учител) последният враг на човека, сигнал края на своя път в учението, врагът, който изневиделица се появява пред него, е старостта! Най-жестокият от всичките му врагове, който никой от хората не може напълно да победи:

„Това е времето – пише Кастанеда, – когато човек няма повече страхове, не го прищипва яснотата на ума. Това е времето, когато цялата му сила е под негова власт, но и когато изпитва непреодолимо желание да почива. Ако се поддаде изцяло на желанието си да се отпусне и да забрави, ако се успокои в умората си, ще е загубил последния рунд и неговият враг ще го превърне в немошно старо същество. Неговото желание да мине в отстъпление ще вземе връх над цялата му яснота, над силата му и над неговото знание.

Но ако човек се отърси от умората и изпълни своето предопределение, той може да бъде наречен човек на знанието, макар и само заради онзи кратък миг, в който успее да отблъсне своя последен, непобедим враг. Този миг на яснота, сила и знание е достатъчен“.

Три са частите на стихосбирката – „Изнеможели думи“, „Въпроси“ и „Прегърбени мълчания“. И трите – в тази тема: СТАРОСТТА, която може да бъде

формулирана, както се досещате, и с други думи ДНИ БЕЗ МОРЕ. В първата част („Изнеможели думи“) е описано точно онова състояние на духа, когато пред човека, овладял знанието, силата и яснотата, се е появила старостта. Стъписването пред нея, паниката от нея, приемането ѝ... Прегорелите гозби на последната муза, виното, станало оцет, рядката косица върху голото теме, изтичащото както мръсна вода в канала вдъхновение, окулелите думи, уличното дърво без илюзии за плод, отеклите нозе на деня, влачещ се към залеза, затлачващите общения, пресъхващата река на чувствата... Старостта... Всичко е предадено убийствено реално. И реалистично. Няма илюзии, краски, цвят. Свят със затихващи функции.

Във втората част („Въпроси“) – въпреки че са запазени в нея основният минорен тон и отчайващата образност, предусетът за безвъзвратност – все пак промержелява надеждата, че не всичко е загубено. „Дали голяма е лъжицата за моите уста?“ („Премълчаване“), „Баба знае две и двеста, но дали едно наум пресмята?“ („Въпроси“), „Дали лапнишаран е вдъхчарят?“ („Недоумение“), „Какво са думите...“ („Думите“) и т.н. Да! Щом има въпроси, наистина не всичко е загубено! А още повече – ако има и отговори. А отговори в поезията на Янчо Михайлов има достатъчно. Както е, да речем, в стихотворението „Измяна“:

*Дреме,
сушена на топло,
в пазвата змията.*

*Кучето охранено
не само лае,
но и хапе.*

*Острите му зъби
ме разкъсват.*

В третата част („Прегърбени мълчания“) – въпреки същата образност и същата безизходност – започва отласкването, преодоляването, отърсването от умората. Да, пътят, известно защо, вече води единствено до... гробището. Няма как. Но, съгласете се, за един свещенослужител тази територия (на мъртвия град) е място, където той всъщност извършва и свойствените за ранга му свещенодействия. Свещенодействията „в пренаселения град на мъртвите“ („Гробище“) са необходими, за да приобщят човека към вечността. И мъртвия. И живия.

А после идват и копнежите. Тънкият лед се пропуква „под тежките тромави стъпки на делника“ („Копнеж-1“), зеленее нестъпкано стръкче трева в парка, върху кубето на храм бялва „гнездо от сняг“ и се мярва „в полумрака на спомена“ любима жена („Копнеж-2“)... За да завърши стихосбирката с вика, макар и произнесен по-скоро в мълчание: „Съмва се!“. „Съмва се“ е последното стихотворение в нея. Някак отделено от всички. И разбира се – като акцент. Но не само! То е антитеза на всичко, казано дотук. Антитеза на самата книга. То е онзи „миг на яснота, сила и знание“, за който говори Кастанеда и който е достатъчен, за да отблъсне човек своя най-голям, най-жесток и непобедим враг. Мигът на преображението. А може би – на възкресението... Знае ли някой... Една дума, а катурва всичко. Побеждава смъртта. И старостта!

Чудно нещо са това, думите!...

ЖИВОТ, КОЙТО ПРОДЪЛЖАВА

Елена ХРИСТОВА

Икономическа разруха. Срив на ценностите. Поквара. Безпътие. Основите на държавността – поколебани. Всичко се обърка. Всичко е с главата надолу. Откъде идваме? Накъде да вървим? Нашето време.

Отраднo е, когато си стигнал дотам – да вдигнеш ръце и да се примириш: „Това е!“, отраднo е точно тогава да срещнеш Личност. Личност – хранител на миналото, на традициите, на ценностите, на добрите нрави, на хармонията. Личност – строител, стъпил здраво в настоящето, взряна в бъдещето с надежда. Личност като Таня Гайтанджиева, която днес ни е събрала в желанието да се срещне тъкмо с вас, нейните приятели и съратници през годините:

*В бурен порив
зората запламтя!
Огря небесните простори,
протегна огнен ръце
и с майчина любов
земята приюти
до своето сърце!*

*Животът закипя...
Звъннаха стадата.
Тинтява,
мащерка,
иглика,
здравец и синчец
с омайния си дъх
наситиха росата.*

*И сляха се в едно
небето и земята!*

*Роди се ден!
Очакван жаден ден.
Мой мирен
светъл
земен ден –
бъди благословен!
(„Роди се ден“)*

Родена на 29 декември 1922 г. в Котел. Получила закалката си като журналист във вестниците: „Работническо дело“, „Икономически живот“, „Нова светлина“ с внушителни по обем публикации в централния печат. Изследовател фолклорист; нейно дело (в съавторство с акад. Николай Кауфман) е двutomникът с автентични котленски народни песни „От извора песен струи“ (1999 г., песните са представени с текст и ноти). Във връзка с двutomника изтъкнатият фолклорист подчертава „нейната невероятна дейност на възрожденец“. Един щрих от портрета на личността Таня Гайтанджиева.

Автор на художествено-документалната повест „Под крилетата на Балкана“ – „в нея разказвам за времето, в което раснах и живях“, пише тя. Книгата има два издания – през 2003 и 2012 г., и то само защото... както споделя в уводните си думи към второто издание, „днес, десетилетие по-късно, осъзнах, че съм била твърде лаконична в описанията си, особено за по-младия читател, роден далеч по-късно от това

време. Това чувство ме подтикна да се заема с трудната задача да запълня повестта си с повече подробности, т.е. с фактология, даваща по-ясна картина на действителността“.

Все в грижа за съхраняване на паметта е създаден и юбилейният сборник с красноречивото заглавие „Паметта я огън не гори“ (2013). Все с грижа за паметта е издадена от нея и книгата „Аз и моето време“ (2014) на Кирил Ненов, баща ѝ. Други щрихи от личността.

Подтиквана все от желанието да остави диря след себе си, а не живот, живян напразно, Таня Гайтанджиева издава през 1995 г. и книга със собствени стихове „Попътна песен“, която претърпява няколко издания. Самата Надя Неделина е благословила начинанието ѝ: „Нека ѝ пожелаем поетична вятер на нейната първа поетична книга, в която тупти едно добро и голямо човешко сърце“. „Скромна и непретенциозна книжка с искрени, изповедни стихове“, получила обаче високата читателска оценка – ще подчертае в „Послепис след 10 години“

(към второто издание) Петър Н. Петров. Друг щрих от личността.

И още... Таня Гайтанджиева е дългогодишен председател на културно-просветното дружество „Котленски край“, член е на Съюза на Българските журналисти и Съюза на независимите български писатели.

За своята човеколюбива, родолюбива и обществена дейност тя е получила признанието и любовта на хората. Но и обществено признание. През 1972 г. става носител на Народен орден на труда – златен, а през 1994 г. Съюзът на българските музикални и танцови дейци я награждава с почетната Златна значка на съюза.

Трудно е в няколко реда да обемеш целия живот на човека. И не това беше задачата ми, а да набележа само щрихи от един достойно изживян живот. И най-главното – живот, който продължава. И не просто продължава, а продължава да бъде градивен, изпълнен с надежди и вяра:

*И аз не спрях. Вървах!
Вървах и все тъй ще вървя.
Ще вървя и песен ще си пея.
Какво от туй,
че ще е тъжна
и самотна!*

*Нали е песен!
(„Попътна песен“)*

„Паметта я огън не гори“

На 30 юни 2015 г. от НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ бе организирана творческа вечер на Таня Гайтанджиева, дългогодишна приятелка и активистка на читалището, общественичка и журналистка, авторка на сборник с котленски песни („От извора песен струи“) и на няколко книги с поезия и мемоари. Вечерта бе под наслов „Паметта я огън не гори“. В началото прозвуча поздравителен адрес от Снежана Тодорова, председател на Съюза на българските журналисти, в който се подчертаваше: „Вашите жизненост, енергия и литературен талант спечелиха обичта и уважението на читателите. Благодарим Ви за достойната гражданска позиция, откровенията и споделените истини, които вдъхват вяра, надежда и сили“. Прозвучаха стихове и разкази в изпълнение самата Таня Гайтанджиева. Словото бе на писателя Иван Вълов. От изпълненията на Детска хорова студия „Български славеи“ при НР „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ и Камерна формация от Женски хор „Христина Морфова“ при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ в очите на гостенката ни се появиха сълзи. Водеща бе Елена Алекова.

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА ПРЕДСТАВИ...

Искра Радева, Павлина Стаменова и Надежда Захаријева

Веселин Маринов изпълни песни по стихове на Павлина Стаменова

НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ, редактор на стихосбирката „Звезден кръстопът“:

„Павлина Стаменова е поетеса от най-висок ранг! Нейните стихове притежават трите компонента за висока поетическа класа.

Първо: Пределна искреност, емоционалност, откровение до край. Писане само тогава, когато стихотворението не може да не се напише.

Второ: Значимост на написаното. Стиховете ѝ надхвърлят личното и читателят става съпричастен на прочетеното, в което намира свои мисли, болки и тревоги, свои радости и мечти.

Трето: Изрядна поетическа форма. Блестящ класически стих, в разнообразни ритмически стъпки, оригинални метафори, запомнящи се поанти. Един блестящ пример на възможностите на класическия стих в противовес на „модното“, евтино, лесно писане в така наречения свободен бял стих – снобарска лъжепоезия, която забравяш на секундата след като си се насиллил да я прочетеш.“

Секретар НЧ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“:
Светла СЛАВЕЕВА
Главен редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Костадин ЛЯНГОВ
Фотограф: Виктор ВИКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Витоша“ 109;
тел.: 952 25 78
Вестникът се разпространява безплатно